

mellem det enkelte Menneske og Verdensaltet"; men nogen saadan havde foreløbig ikke meldt sig.

Riddersalen, der var genopført i sin tidligere Skønhed, tjente til Gildessal for alle Godsets Beboere. Her samledes man om Søndagen til et Fællesmaaltid. Her holdtes Bryllupper og andre Festligheder.

I disse varme Sommeruger tilbragte Fru Meta næsten hele Dagen i en aaben Løvhal i Havens ene Ende, hvor hun kunde holde Øje med de store Børn, der tumlede sig ude paa Engen. De mindste havde hun omkring sig, og naar Grete kom paa Besøg og havde sin lille Dreng med, var der et Skraal som i en Fuglerede.

En Dag under Middagshvilen sad ogsaa Doktoren derude og læste sin Avis. Meta havde Jyttes Barn paa Skødet, en køn lille Dreng med tunge, brune Øjne.

En af Pigerne kom derud og sagde, at der var kommen en Mand, der gerne vilde tale med Doktoren.

„Hvem er det?“

„Jeg kender ham ikke. Han er ikke her fra Egnen. Han er vist gaaet hertil fra Randers.“

Men nu kom Hedvig styrtende ud. Hun havde været inde i Køkkenet for at drikke noget Vand. Barnet var hvidt i Ansigtet af Optagethed og raabte paa lang Afstand:

„Far! . . . Mor! . . . Farbror Johannes er kommen!“

„Hvad er det for noget Narreri! Hvor kommer du paa de Tanker,“ sagde Faderen og tog hende haardt i Armen.

„Av, Far! Jeg husker da nok Farbror Johannes!“

Povl og Meta stirrede længe paa hinanden, og da Hedvig saae, hvor bevægede de var, blev hun forskrækket og klyngede sig til Moderen.

„Skulde jeg ikke have sagt det?“

Henne i den anden Ende af Haven sad Johannes Gaardbo sammensunken paa en Bæk i Skyggen under et Træ. Han kom her som en slagen Mand. Hans Ansigt var blegt, Øjnene lyssky. Da han saae Broderen komme ilende, rejste han sig langsomt og gik ham nogle Skridt imøde.